

πολλῶν. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι ἡ Ἐφημ. τῶν Παιδῶν, ὡς καλὴ καὶ ὠφέλιμος εἰς πάντας, θέλει ἔχει τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν συνδρομὴν πάντων τῶν ἀγαπῶντων τὸ καλὸν καὶ συμφέρον τῇ πατρίδι.

Εὐχαριστοῦντες καὶ ἤδη τοὺς ἀξιολύτους συναδέλφους καὶ τὰς ἀνταποκριτὰς καὶ φίλους τῆς μικρᾶς ταύτης Ἐφημερίδος διὰ τὰς ὑπὲρ αὐτῆς συστάσεις καὶ κόπους των, εὐχόμεθα αὐτοῖς τε καὶ πᾶσι τοῖς μικροῖς μας φίλοις εὐτυχὲς καὶ εὐδαιμον νέον ἔτος.

Ὁ συντάκτης

M. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ.

Ὁ περίπατος εἶναι ἡ καλλίστη σωμαστικὰ συνειθισα λοιπὸν νὰ περπατῇς μακρότατα. Ὁ ἄνθρωπος καυχᾶται, ὅτι καθυπέταξε τὸν ἵππον· ἀλλ' ἀμφιβάλλω ἂν ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ ζώου τούτου ἐκέρδησε περισσότερον, παρ' ὅσον ἔχασεν. Ὁ αὐτόχθων Ἀμερικανὸς περπατεῖ τόσον μακρὰν εἰς μίαν ἡμέραν πεζός, ὅσον ὁ ἠσθενημένος Εὐρωπαῖος ἑφιππος. Μικρὸς περίπατος ἡμισείας ὥρας τὸ πρωῒ, ὅταν σηκωθῇ τις εἶναι ὠφελιμώτατος. Ἀπετεινάσσει τὸν ὕπνον, καὶ ἐπιφέρει ἄλλα καλὰ ἀποτελέσματα εἰς τὴν ζωικὴν οἰκονομίαν.

Ο ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΥΤΥΧΗΣ.

Ὁ Μερβάν, ἀδελφὸς ἐνὸς τῶν Καλιφῶν τοῦ Βαγδαίου, ἐπρόσταξε νὰ κτισθῇ ἐν μεγαλοπρεπὲς παλάτιον μὲ ἐκτεταμένους κήπους, εἰς τοὺς ὑποίους μὲ μεγάλας δαπάνας ἔφερε τὸ ὕδωρ τῶν πλησίον ὄρεων διὰ μέσου ὑδραγωγείων. Ἐνόμιζε τις, ὅτι εὕρισκετο εἰς τὸν ἐπίγειον παράδεισον. Ὅτε τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ὁ Μερβάν ἔθεσε τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν ἐπάνω εἰς τὴν θύραν.

«Ὁ Μερβάν, δοῦλος τοῦ Θεοῦ, ἔκτισε τὸ παλάτιον

τούτου, καὶ τὸ δίδει εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν εἶσθαι ἐν τελῶς εὐτυχής.»

Εὐθὺς ἀφοῦ ἐτέθη ἡ ἐπιγραφὴ, ἰδοὺ ἔρχεται ἄνθρωπός τις λέγων·

«Μεγαλειότατε, ἔρχομαι νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς σου· τὸ παλάτιόν σου ἀνήκει εἰς ἐμέ.

— Πῶς! φίλε μου, εἶσαι λοιπὸν ἐντελῶς εὐτυχής;

— «ὦ! βέβαια» αἱ ὑποθέσεις μου πηγαινέουσι πολὺ καλὰ, ἡ γυνή μου εἶναι ἐνάρετος καὶ πρᾶξις, τὰ τέκνα μου εἶναι προικισμένα μὲ ἀρκετὴν εὐφροίαν, καὶ ἡ ὑγεία μου εἶναι ἐξαιρετος· θεωροῦμαι λοιπὸν εὐτυχής, ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος.

— «Ἀπατάσαι, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Μερβάν, ἐὰν ἐνόμιζες τὸν ἑαυτὸν σου ἀρκετὰ εὐτυχῇ, δὲν θὰ ἐζήτηεις τὸ παλάτιόν μου.»

Ὁ Μερβάν ἠθέλησε διὰ τούτου τοῦ τρόπου νὰ διδάξῃ τοὺς συμπολίτας τε καὶ τι. Οἱ μικροὶ μας ἀναγνώσται ἄς ἐννοήσωσι μόνον τῶν τί ἐπρόκειτο νὰ τοὺς διδάξῃ.

Προγνωστικὸν τῆς γάτας διὰ τὴν βροχὴν.

Ὅταν μέλλῃ νὰ βρέξῃ γίνεται ὁ καιρὸς ὑγρὸς καὶ ἡ ὑγρασία τῆς ἀτμοσφαίρας εἰσχωρεῖ μεταξὺ τῶν τριχῶν τῶν ζώων, καὶ προξενεῖ φαγούραν εἰς αὐτὰ, τὴν ὁποίαν ζητοῦσι νὰ καταπαύσωσι ζυόμενα. Πολλοὶ ἄνθρωποι δοκιμάζουσιν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ὁμοίον τι· διότι αἱ τρίχες αὐτῶν ἐμβαλίνουσιν εἰς κίνησιν, δταν διαπεράσῃ αὐτὰς ἡ ὑγρασία, καὶ προξενούσιν εἰς αὐτοὺς ἀνυπόφορον φαγούραν. Ὅταν δὲ οἱ μικροὶ μας φίλοι βλέπωσιν, ὅτι ἡ γάτα σηκώνει τὸν πόδα καὶ τρίβει τὸ αὐτίον τῆς ἡ γλύφει μὲ τὴν γλῶσσαν τὴν γούναν τῆς, τότε ἄς καταλαμβάνωσιν ὅτι μέλλει νὰ βρέξῃ.

ΟΙ ΜΥΣ.

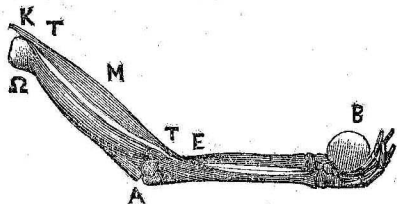
Οἱ μῦς εἶναι τὰ ὄργανα, δι' ὧν ἀπαιταὶ αἱ κινήσεις τοῦ σώματος ἐκτελοῦνται, αἱ ἐκούσαι καὶ αἱ ἀκούσοι. Οὗτοι εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον φαχνὸν μέρος τοῦ κρέατος, καὶ σὺγκνικται ἐξ ἰνῶν ἢ μικρῶν κλωστικῶν αποτελουσῶν δέσμας, (μάτσα.)

Ὑπάρχουσιν περισσότεροι τῶν τετρακοσίων μυῶν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῳ σώματι, διαφέροντες κατὰ τὸ σχῆμα, τὸ μέγεθος, τὴν ἰσχύον, καὶ τὴν ὕψην, κατὰ τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσιν, καὶ τὰς λειτουργίας, τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσι.

Πάντες οἱ ἐξωτερικοὶ μῦς εἶναι παχύτεροι εἰς τὸ μέσον, καὶ κατὰ τὸ ἐν ἄκρον λήγουσιν εἰς σκληρὰς λευκάς χορδὰς καλουμένας τένοντας, διὰ τῶν ὁποίων συνδέονται μετὰ τῶν ὀστέων. Τὸ παχὺ μέρος ἢ οὐ-

τως εἶπεῖν ἡ κοιλία τοῦ μυός, ἐφαρμόζεται περὶ τὸ λεπτὸν μέρος τῶν ὀστέων, ἐνῷ οἱ τένοντες εἶναι καταλλήλοτατοι ἵνα προσκολλῶνται ἢ διέρχωνται ἀνωθεν τῆς πλατείας ἐπιφανείας τῶν ἀρθρώσεων, καὶ οὕτως μεγάλως συντελοῦσιν εἰς τὴν κομψότητα καὶ ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων. Δύνασαι νὰ αἰσθανθῇς τοὺς τένοντας τούτους ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς ὅταν κινήσῃς τοὺς δακτύλους.

Τὰ διάφορα μέρη τοῦ μυός φαίνονται ἐν τῷ ἀκολουθῶν σχήματι ὅπερ παριστᾷ πάντα τὰ ὀστὰ τοῦ τε βραχίονος καὶ τοῦ πήχεως γεγυμνωμένα τῶν σαρκοκινῶν αὐτῶν, πλὴν τοῦ μυός τοῦ κάμπτοντος τὸν βραχίονα.

κ, ἡ κεφαλὴ τοῦ μυός· μ, ἡ κοιλία· ε, ἡ ἔγκλεισις· ττ, οἱ τένοντες· ω, ἡ κεφαλὴ τοῦ βραχίονος· α, ὁ ἀγκών· β, τὸ ἐν τῇ χειρὶ βᾶρος.

Ἡ δὲ δύναμις τοῦ μυός δὲν εἶναι πάντοτε ἀλόγος πρὸς τὸ μέγεθος αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει μεγαλειτέρα ποσότης νεύρων ἀντικαθιστᾷ τὴν ἑλπίσιν τοῦ μεγέθους. Τινὰ τῶν μικροτέρων ζώων εἶναι πεπρωκισμένα μὲ μοικὴν δύναμιν ἐκπληκτικατάτην. Ἡ χελιδὼν, παραδείγματος χάριν, δύναται νὰ πετᾷ χίλια μίλια τὴν ἡμέραν· ὁ κἀνθαρος δύναται νὰ κινήσῃ βάρους πεντακοσίας φορὰς μεγαλειτέρον ἑαυτοῦ, καὶ ἔντομα τινὰ δύναται νὰ πηδῶσι μῆκος ἐξήκοντα φορὰς μακρότερον τοῦ σώματός των, ὡς ἐὰν ἀνὴρ τις ἐπήδα ἐν τέταρτον μιλίου.

Οἱ μὲς εἶναι ἐν γένει τοποθετημένοι κατὰ ζεύγη. Οἱ μὲν κάμπτουσι τὰ μέλη, οἱ δὲ ἐκτείνουσιν αὐτά. Οἱ μὲν κλίνουν τὸ σῶμα, οἱ δὲ ἀνορθοῦσιν αὐτό. Οὕτως συντελοῦσιν ἀμοιβαίως εἰς τὴν εὐκολίαν ἀλλήλων, καὶ δύναται διὰ τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης τῆς λειτουργίας των, νὰ κάμνωσι ποσότητα ἐργασίας σχεδὸν ἀπίστευτον. Ἐὰν ἡδυνάμεθα νὰ σύρωμεν τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα τὰς μηχανικὰς κινήσεις τῶν μυῶν, ὅπόσον πολυάσχολον σκηνὴν ἡθέλωμεν ἰδεῖ! ὅποια ἀπειρος ποικιλία κινήσεων ἀπαιτεῖται διὰ τὸ πῆδημα, τὸ τρέξιμον, τὸν περίπατον, τὴν διμυλίαν, τὴν ψαλμωδίαν, τὸν γέλωτα, τὸν κλαυθμὸν! Καὶ ὅταν σκεπτόμεθα ὅτι διὰ πάσας τὰς κινήσεις ταύτας, διάφοροι μὲς τίθενται εἰς ἐνέργειαν, δὲν δυνάμεθα βεβαίως

νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ μας, καὶ ὑπεράνθρωπον αὐτοῦ τέχνην!

ΤΑ ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΑ ΤΕΚΝΑ.

Ἡμέραν τινα, γέρων τις Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος, φέρων βαρὺ φορτίον, ἀνέβαινε μετὰ μεγίστης ἀγωνίας λόφον τινα, διὰ τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ περάσῃ πηγαίων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον τα. Ὁ ἰδρὼς κατέρρεεν ἐπὶ τοῦ ἔρρυτιδωμένου μετώπου τε, τὰ σκέλη τε ἐκάμπτοντο, εἰς κάθε βῆμα ἐκάθητο διὰ νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀναπνοήν τε, καὶ σχεδὸν ἀπληπίζετο· διότι τοιαυτοτρόπως δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἤθελε φθάσει ποτὲ εἰς τὴν πτωχὴν καλύδην του. Ἔτυχε τότε τὰ δύο μικρὰ τέκνα τα, ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα, νὰ ἐξέλθωσι πρὸς αὐτὸν τὸν λόφον, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο δάσος τι, διὰ νὰ συλλέξωσιν ὀλίγα λεπτοκάρυα· εὐθὺς ἄμα εἶδον τὸν δυστυχῆ πατέρα των εἰς τοιαύτην ἀγωνίαν, ἤρχισαν νὰ κλαίωσι, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸν γέροντα, προσπαθοῦντα καὶ αὐτὰ νὰ φέρωσι τὸ φορτίον εἰς τὸ χωρίον των. Ἀλλ' ὁ γέρων πατὴρ των βλέπων τὰ μικρὰ ταῦτα τέκνα τα, ὑπέμειδεν ὀλιβερώς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἐγγίσῃσι τὸ φορτίον, παρατηρῶν τὰς τρυφερὰς καὶ ἰσχνὰς αὐτῶν χεῖρας. Ταῦτα ὁμῶς τὸν παρεκάλουν πολὺ διὰ νὰ τὸν βοηθήσωσιν, ὅθεν ἡναγκάσθη ἐπὶ τέλει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις των· ἡ ἐπιθυμία δὲ τῶν τέκνων τα τε νὰ πράξῃσι τὸ καλὸν ἐδιπλασιάσας τὰς δυνάμεις των. Ὅθεν οἱ δύο οὗτοι ἀδελφοὶ βοηθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ γέροντος πατρός των Ἰωσήφ, ὅς τις τὰς ἡδύλογι κλαίων ὑπὸ συγκινήσεως, ἔσυραν τὸ φορτίον, τὸ ὁποῖον ἦτο βαρύτερον διὰ τοὺς βραχίονάς των, μέχρι τῆς καλύδης των.

Τοιουτοτρόπως βλέπατε, μικροὶ μου φίλοι, ἐν καλὸν καὶ ἀξιολύμητον παραδειγμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκαν ὁ Νίκος καὶ ἡ Κατίνα. Προσπαθεῖτε λοιπὸν καὶ οἱ εἰς κάθε τρόπον νὰ εὐχαριστῆτε καὶ νὰ υποστηρίζετε τοὺς φιλάτους γονεῖς σας, διὰ νὰ ἦναι πάντοτε καὶ αἱ εὐλογίαι αὐτῶν μαζί σας, καὶ διὰ νὰ ἐκπληρῆτε εἰς τὴν Ε' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία λέγει, «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, διὰ νὰ εὐτυχῆσῃς καὶ γείνης μακροχρόνιος ἐπὶ τῆς γῆς.» (Ἐξοδ. κ'. 12.)

Ν. Π. Π.

ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

«Πανταχοῦ καὶ πάντοτε,» λέγει ὁ Ἀγγλαμερικανὸς περιηγητὴς Λεδουάρδος, «ἡῶρα τὰς γυναῖκας εὐγενεῖς, φιλόφρονες, φιλανθρώπους. Εἰς γυναῖκα, εἴτε πολιτισμένην εἴτε ἀγρίαν, δὲν διεσθύνει ποτὲ εὐπρεπῆς καὶ φιλικὸς λόγος, χωρὶς νὰ λάβῃ εὐπρεπῆ καὶ